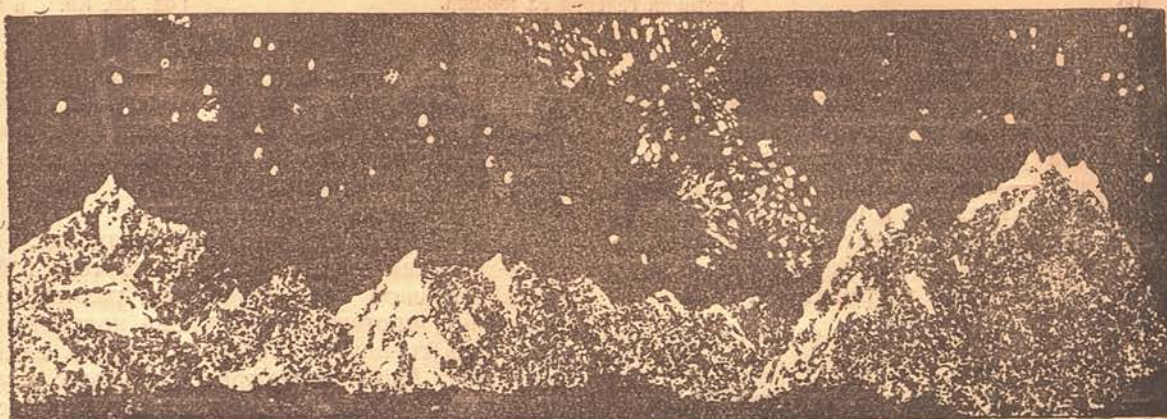




## КРАЛИ-МАРКО ПРИ ТОПЧИИТЕ

от Елин Пелин.

След дълъг кръвопролитен ден, през който земята се тресеше от гърмежи, настана спокойна, величествена звездна нощ.

Млжкнаха и заспаха черните чугунни змеюве, скрити по обгорените от огнените им езици върхове на Бабуна-планина, и ехото им се провали в дъл-земята. Лек ветрец излезе и очисти долините от отровното барутно дишане.

Тишината разшири нощта, вдълбочи до безкрай звездния небесен купол. Откроиха се като заспали вжоржжени гиганти ржбатите върхове на планината и настъпи такова приспивателно спокойствие, като че нищо не е станало тук.

Само тъмните силуети на часовите предпазливо се движеха иззад канарите.

Войниците, уморени от дневния бой, спеха в студените окопи, а в тъмните дебри около изворите тихо бродеха горски самодиви и носеха вода на ранените неприбрани още герои.

При една прикрита гаубична батарея гореше огън, а около него, наметнати със сивите си шинели, лежах няколко войници. Некои от тях спеха. Други разговаряха, тихо и прескжслечно, с дълги замжлчавания, що секаш продължаваха нощта. В техните непринудени и спокойни разговори се преплитаха мжждеещите пламжци, които отмалелата за сжн нощ гасеше един по един...

И когато магиотворната ржка на дремката гладеше вече челото на последния буден войник, по камжните удариха тежки човешки стжпки, които се вжзкачваха насам. Придржчаха махмузи, чу се звжн от тежко злато и сребро и юнашка престорена кашлица даде ехо в близкия дол.

Мигом наскачаха оборените от дремка вой-

ници, грабнаха рржжие и се услусаха с напрежение и тревога.

— Кой е там? . . .

Пак проехтя престорена юнашка кашлица и един дрезгав глас се обади отблизо с такава сила, че се развя леката пепел от загасналите вжглени в огнището.

— Крали-Марко ви иде на госте, бжлгарски юнаци. Не се бойте.

— Мирно! — даде заповед фелдфебелжт. Войниците застанаха на чест.

В мрака се появи величествената фигура на Крали-Марко и бавно се приближи.

— Добжр вечер, юнаци от юнашко колено, — поздрави ги господарски той.

— Добжр вечер, Марко Кралевики, — отговориха войниците, както знаеха от песните. Крали Марко се усмихна леко и единжт му мустак шавна като рудо агне.

— Оставете церемониите, юнаци! Тия работи за мене не сж потребни. Да се разговорим по простому, така, както беше в моето юнашко време, когато се срещаше юнак с юнак.

Марко ги измери с орловия си поглед и пак се усмихна, както бе се усмихнал една вечер на майка си при сладка вечеря. Трепна и другият му мустак, като друго рудо агне.

И разтвори се душата на Марко, и засмя се той с цела уста, сжрдечно, широко и тая свободна хубава усмивка на юнако го побратими веднага с войниците. Те оставиха оржжието на страна и окржжиха Марка с любопитство.

Мощен, плещест, той стоеше между тях, като стар джб между хрсталаци. На главата му бе килнат над веждите тежжк самур-калпак, облечен бе с ален копринен кафтан, на тежал от сжрма. Обут вжв високи до над колe-